

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Ondřeje Hrabce a Mgr. Kateřiny Kozákové ve věci

žalobce

JUDr. M. H., LL.M., MBA

bytem xxx xxx, xxx

zastoupen JUDr. Ing. Bc. Milanem Mlezivou, advokátem

sídlem Skrétova 48, Plzeň

proti

žalovanému

Národní bezpečnostní úřad

sídlem Na Popelce 2/16, Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí ředitele Národního bezpečnostního úřadu ze dne 25. 7. 2019, č. j. 135/2019-NBÚ/07-OP,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I.
Základ sporu

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí ředitele Národního bezpečnostního úřadu (dále jen „žalovaný“) specifikovaného v záhlaví tohoto rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí ředitele 3. odboru personální bezpečnosti Národního bezpečnostního úřadu (dále jen „prvostupňový správní orgán“), ze dne 11. 4. 2019, č. j. 39915/2019-NBÚ/P, jímž nebyl žalobci vydán doklad o bezpečnostní způsobilosti fyzické osoby, neboť žalobce nesplnil podmínku spolehlivosti podle § 81 odst. 1 písm. e) zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o ochraně utajovaných informací“).
2. Prvostupňový správní orgán ve svém rozhodnutí nejprve shrnul dosavadní průběh řízení. Uvedl, že bezpečnostní řízení bylo v dané věci zahájeno dne 1. 6. 2017 dle § 93 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně utajovaných informací na základě písemné žádosti žalobce ze dne 31. 5. 2017. Konstatoval, že při rozhodování o žádosti vycházel jak z podkladů, které jsou součástí spisového materiálu, tak ze skutečností zjištěných úkony realizovanými podle § 109 zákona o ochraně utajovaných informací; ze dvou pohovorů provedených se žalobcem dle § 105 zákona o ochraně utajovaných informací; z utajované zprávy příslušné zpravodajské služby o výsledcích jejího šetření podle § 109 odst. 2 ve spojení s § 107 odst. 3 zákona o ochraně utajovaných informací. Následně prvostupňový správní orgán na stranách 1 až 10 odůvodnění rozhodnutí pečlivě rozepsal jednotlivé důkazy, které byly ve věci provedeny a jaká zjištění z nich byla učiněna. Poté shrnul skutkový stav, který má za prokázaný a uvedl, že v jednání žalobce spatřuje negativní okolnost podle § 84 odst. 3 písm. c) zákona o ochraně utajovaných informací, tedy chování, které může vést ke zneužití výkonu citlivé činnosti. Za tuto negativní okolnost považoval zejména jednání žalobce v souvislosti s činností společnosti Rxxx xxx xxxn s.r.o., zabývající se půjčováním peněz se zajištěním a výkupem nemovitostí. Dále konstatoval, že o účelovém jednání žalobce svědčí i průběh konkurzního řízení v případě koupě nemovitosti v xxx a taktéž jeho působení ve funkci insolvenčního správce ve věci Rxxx xxx xxxá s.r.o., ze kterého byl usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 9. 2016, č. j. KSOS xxx, odvolán z funkce insolvenčního správce kvůli pochybnostem o nepodjatosti. Co se týče skutečností zjištěných ohledně nemovitosti na adrese xxx xxx, kde má žalobce a jeho družka hlášen trvalý pobyt, prvostupňový správní orgán poukázal na to, že žalobce v rámci svého pohovoru sám potvrdil, že ji zakoupil v roce 2013 v rámci konkurzního řízení; přičemž do konkurzního řízení ji přihlásila právě společnost žalobce, tj. Rxxx xxx xxxn s.r.o., a proto ji žalobce nechtěl kupovat jménem své společnosti, nýbrž tak učinil prostřednictvím nabídky zaslané jménem své družky. Žalobce blíže vysvětlil okolnosti předcházející bezprostřední koupi nemovitosti v Xxx tak, že na nemovitosti původně vázlo zástavní právo Komerční banky, Komerční banka však pohledávku postoupila a žalobcova společnost Rxxx xxx xxxn s.r.o. ji odkoupila. Dále prvostupňový správní orgán ohledně činnosti společnosti žalobce Rxxx xxx xxxn s.r.o. přímo z pohovoru se žalobcem zjistil, že jeho společnost nevykonávala klasickou realitní činnost, nýbrž se zabývala půjčováním peněz se zajištěním a výkupem. Prvostupňovým správním orgánem byly následně podrobně popsány i jiné způsoby získávání nemovitostí společností žalobce například družstevního bytu v xxx – xxx (původní majitelka bytu od žalobce požadovala poskytnutí půjčky ve výši 150 000 Kč a smlouva byla uzavřena s podmínkou, že pokud měsíční splátky ve výši 5 000 Kč ve lhůtě neuhradí, bude jí vyplacena částka 300 000 Kč a členská práva k bytu budou převedena na žalobce, což se i nakonec stalo). V případě odvolání žalobce z funkce insolvenčního správce prvostupňový správní orgán zjistil, že usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 9. 2016, č. j. KSOS xxx, byl žalobce z funkce insolvenčního správce ve věci insolvenčního dlužníka Rxxx xxx xxxá s.r.o., odvolán, jelikož soud zjistil (na základě anonymního podání), že žalobce krátce po svém ustanovení do funkce ukončil pracovní poměr v advokátní kanceláři, jejíž společník od zahájení konkurzního řízení zastupuje dominantního věřitele společnost Gxxx xxxm a.s., v tomto řízení a navíc žalobce

v postavení insolvenčního správce užíval jednu ze svých provozoven v nemovitosti společnosti Gxxx xxxm a.s. Prvostupňový správní orgán rovněž konstatoval, že informace získané z utajované zprávy příslušné zpravodajské služby dodávají na rozsahu majetkových a finančních poměrů účastníka řízení, když detailněji popisují činnost společnosti Rxxx xxx xxxn s.r.o., než jak bylo prvostupňovým správním orgánem zjištěno za pomoci jiných úkonů řízení, včetně pohovorů se žalobcem. Současně s odkazem na § 122 odst. 3 zákona o ochraně utajovaných informací zdůraznil, že není oprávněn poskytovat podrobnější informace vyplývající z utajované zprávy, jelikož by byl závažným způsobem ohrožen zájem zpravodajské služby, potažmo zájem České republiky, na ochraně postoupených informací. Zároveň poukázal na to, že vyhodnocení všech podkladů pro vydání rozhodnutí je v plném rozsahu obsaženo v dokumentu „Vyhodnocení bezpečnostního řízení“, jenž je založen v utajované části bezpečnostního svazku žalobce. Při posuzování, zdali je jednání žalobce negativní okolností, přihlédl prvostupňový správní orgán taktéž k tomu, do jaké míry může ovlivnit výkon citlivé činnosti, k době jeho výskytu, k jeho rozsahu, charakteru a k chování v období uvedeném v § 84 odst. 4 zákona o ochraně utajovaných informací. Konkrétně vzal v potaz skutečnost, že se žalobce účelového jednání dopouštěl dlouhodobě a úmyslně, jelikož žalobce účelově a po celou rozhodnou dobu využíval nízkého právního povědomí svých klientů k dosažení co největšího majetkového a finančního prospěchu. Prvostupňový správní orgán byl přesvědčen, že žalobce si byl vědom finanční tísně dlužníků a podnikatelská činnost jeho společnosti na takovéto klienty v podstatě směřovala, když žalobce sám při prvním pohovoru uvedl, že se jeho společnost Rxxx xxx xxxn s.r.o., zabývala půjčováním peněz se zajištěním a výkupem nemovitostí, kdy mu 90 % až 100 % klientů peníze nevracelo, jednalo se totiž zejména o lidi, kteří tzv. vytloukali klín klínem a nedokázali si spočítat, na co mají a na co ne. Prvostupňový správní orgán proto uzavřel, že žalobce prostřednictvím své společnosti Rxxx xxx xxxn s.r.o., poskytoval půjčky především se záměrem získat následný finanční profit prodejem sjednané zástavy, resp. nemovitosti získané na základě zajišťovacího převodu práva. Uvedené prvostupňový správní orgán demonstroval kupříkladu zjištěným obchodem s osobou V. C., která si dle dostupných smluv od žalobce v lednu 2010 půjčila částku 330 000 Kč a ve chvíli, kdy nebyla schopna tuto půjčku splácet, nedošlo k naplnění rozvazovací podmínky smlouvy a žalobce se stal vlastníkem nemovitosti osoby V. C., za kterou ji toliko doplatil částku 475 510 Kč stanovenou na základě znaleckého posudku. Rok od podpisu smlouvy o půjčce však žalobce tuto nemovitost kupní smlouvou prodal za částku 1 100 000 Kč. Dále prvostupňový správní orgán zjistil, že žalobce jako jednatel společnosti Rxxx xxx xxxn s.r.o., uzavřel obdobné smlouvy o půjčkách i v dalších případech (s osobami O. B., B. L., Č. M., M. K.). Taktéž prvostupňový správní orgán přihlédl k tomu, že se žalobce nechal ustanovit do funkce insolvenčního správce dlužníka Rxxx xxx xxxá s.r.o., byť věděl, že jsou na jeho straně dány skutečnosti, jež jsou způsobily vzbudit pochybnosti o jeho nepodjatosti; přesto žalobce sám předmětné skutečnosti soudu neoznámil, nýbrž se rozhodl ukončit pracovní poměr s advokátní kanceláří Exxx xxx xxxý s. r.o., kdy M. B., bývalý zaměstnavatel žalobce, byl právním zástupcem dominantního věřitele insolvenčního dlužníka. Pochybnosti spatřoval prvostupňový správní orgán i v jednání žalobce, který poté, kdy se dozvěděl, že povede předmětné insolvenční řízení, kontaktoval insolvenční správkyni JUDr. V. s nabídkou, že by s ní v řízení spolupracoval, za což by jí z konečné odměny přenechal polovinu. Prvostupňový správní orgán poukázal i na spekulace se směnkou získanou žalobcem od paní I. Ř, která tuto blanko směnku (na částku 340 000 Kč) vystavila při podpisu smlouvy o půjčce se společností Rxxx xxx xxxn s.r.o.; ze smlouvy o půjčce přitom vyplynulo, že žalobcem poskytnutá půjčka ve výši 150 000 Kč byla zajištěna ze strany paní I. Ř nejen danou směnkou, nýbrž i členskými právy k jejímu družstevnímu bytu. Žalobce ohledně směnky uvedl, že ji převedl na společnost Dxxx xxxn, s.r.o., a připustil, že se zná se společníkem společnosti Dxxx xxxn, s.r.o., JUDr. L. Z., který je mj. nájemcem nebytových prostor v nemovitosti, kde má hlášenu jednu ze svých provozoven i žalobce. Nicméně žalobce byl přesvědčen, že se mezi ním a JUDr. L. Z., resp. společností Dxxx xxxn, s.r.o. nejedná o bližší vazbu. Prvostupňový správní orgán taktéž jednání žalobce vůči společnosti Rxxx xxx xxxn s.r.o., posoudil jako účelové, neboť dovodil, že žalobce nerozlišuje mezi na jedné straně

svými (osobními) financemi a na druhé straně finančními prostředky (své) společnosti Rxxx xxx xxxn s.r.o. (např. při vyrovnání vzájemných závazků, nabývání nemovitostí). Co se týče koupě nemovitosti v Xxx, prvostupňový správní orgán odkázal na detailnější údaje obsažené v utajované zprávě příslušné zpravodajské služby, přičemž akcentoval tvrzení žalobce, jenž uvedl, že nemovitost do konkursu přihlásila jeho společnost Rxxx xxx xxxn s.r.o., a proto ji nechtěl kupovat svým jménem. Prvostupňový správní orgán tedy uzavřel, že schopnost vykonávat citlivou činnost žalobcem je značným způsobem snížena na úkor upřednostňování jeho vlastních zájmů a potřeb; tudíž vzhledem k povaze zjištěného jednání žalobce nespatořoval prvostupňový správní orgán v jeho osobě záruku, že při výkonu citlivé činnosti bude postupovat zodpovědně a svědomitě, bude dodržovat veškeré zákonem stanovené povinnosti, nebude sledovat pouze svůj osobní zájem a nedopustí se zneužití ve vlastní prospěch. Obdobné účelové jednání žalobce přitom nelze vyloučit ani v oblasti výkonu citlivé činnosti, proto vydání dokladu o bezpečnostní způsobilosti žalobce, na základě kterého by mohl vykonávat citlivou činnost, shledal příliš vysokým rizikem. Uzavřel, že zjištěné žalobcovo jednání posuzované v souhrnu a celkovém kontextu zpochybňuje jeho důvěryhodnost a dle názoru prvostupňového správního orgánu jej tak lze považovat za negativní okolnost dle § 84 odst. 3 písm. c) zákona o ochraně utajovaných informací. Prvostupňový správní orgán zdůraznil, že vydání dokladu o bezpečnostní způsobilosti fyzické osoby představuje přiznání mimořádného oprávnění, jež může být za stanovených podmínek přiznáno jen omezenému okruhu osob, které splňují zákonem dané podmínky a u nichž nebyla zjištěna negativní okolnost. Výskyt negativní okolnosti dle § 84 odst. 3 písm. c) zákona o ochraně utajovaných informací tedy představuje překážku pro vydání požadovaného dokladu, jelikož žalobce tímto nesplnil podmínku spolehlivosti dle § 81 odst. 1 písm. e) zákona o ochraně utajovaných informací.

3. Žalobce s prvostupňovým rozhodnutím nesouhlasil, proto proti němu podal rozklad, který žalovaný pro nedůvodnost žalobou napadeným rozhodnutím zamítl a prvostupňové správní rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný předně konstatoval, že se zcela ztotožnil jak se zjištěným skutkovým stavem, tak s následným právním posouzením věci prvostupňovým správním orgánem. Jednotlivým v rozkladu uplatněným námitkám se žalovaný věnoval na stranách 8 až 12 odůvodnění rozhodnutí. Konkrétně k výtkám žalobce, že bezpečnostní řízení vykazuje procesní vady, žalovaný uvedl, že bezpečnostní řízení je řízením *sui generis*, na nějž se dle § 159 zákona o ochraně utajovaných informací nevztahuje, vyjma obecných zásad, správní řád. Vysvětlil, že v bezpečnostním řízení je právo na seznámení se se skutečnostmi, které mohou být podkladem pro rozhodnutí, realizováno dle § 89 odst. 7 zákona o ochraně utajovaných informací prostřednictvím práva nahlížet do bezpečnostního svazku před vydáním rozhodnutí. Nicméně již není dána povinnost prvostupňovému správnímu orgánu dát žalobci možnost vyjádřit se k těmto podkladům rozhodnutí (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2016, č. j. 8 As 158/2016). Uzavřel, že žalobce nemohl být na svých procesních právech zkrácen a nesplnění poučovací povinnosti nemůže mít vliv na zákonitost postupu prvostupňového správního orgánu. Žalovaný odmítl tvrzení žalobce, že prvostupňový správní orgán nepravdivě uvedl, že se společnost Rxxx xxx xxxn s.r.o., zabývala převážně půjčováním peněz se zajištěním a výkupem nemovitostí, když podle žalobce byla její hlavní činnost zaměřena na výkup nemovitostí prostřednictvím veřejných dražeb. Žalovaný naopak upozornil na pohovor se žalobcem ze dne 22. 8. 2017, v němž žalobce sám výslovně uvedl, že se jeho společnost většinou zabývá půjčováním peněz se zajištěním a výkupem, neprovádí tak klasickou realitní činnost. Žalovaný rovněž nepřisvědčil námitce žalobce, že žádná nemovitost nebyla jeho společností Rxxx xxx xxxn s.r.o. získána prostřednictvím tzv. zajišťovacích převodů. Vysvětlil, že prvostupňový správní orgán popsal činnost společnosti jako půjčování peněz se zajištěním a výkupem nemovitostí, čímž nedošlo k zúžení jeho činnosti jen na zajišťovací převody; přičemž např. v případě nabytí nemovitosti od paní V. C. společností žalobce bezpochyby došlo na základě smlouvy o zajišťovacím převodu práva k nemovitosti ze dne 22. 1. 2010. Zároveň žalovaný konstatoval, že nerozporuje skutečnost, že se společnost Rxxx xxx xxxn s.r.o. zabývala i výkupem nemovitostí prostřednictvím veřejných dražeb; pro rozhodování ve věci však nebylo podstatné, v jakém měřítku

a časovém horizontu se společnost zabývala půjčováním peněz se zajištěním a následným výkupem nemovitostí, nýbrž že se takové činnosti věnovala v období podle § 84 odst. 4 zákona o ochraně utajovaných informací; že si byl žalobce zároveň vědom finanční tísně dlužníků a snažil se předmětnou činností dosáhnout co největšího majetkového prospěchu. Jinými slovy právě v dané činnosti, tj. půjčování peněz, při nichž (též) docházelo k následnému získání nemovitostí od osob, které nebyly schopny půjčené finance dle sjednaných podmínek splatit, spatřoval žalovaný negativní okolnost. Argumentaci žalobce postavenou na popisu konkrétních okolností při vyplnění směnky v případě paní I. Ř. označil za zcela irelevantní, jelikož prvostupňový správní orgán tyto skutečnosti nehodnotil. Podotkl však, že z předložené argumentace žalobce nicméně opět vyplývá, že žalobce nerozlišuje mezi „svými“ osobními financemi a finančními prostředky náležející společnosti Rxxx xxx xxxn s.r.o. Dále žalovaný k tvrzením žalobce, že paní O. B. k němu přivedla paní I. Ř. a obě se pak proti němu tendenčně vymezily, podotkl, že prvostupňové správní rozhodnutí se věnovalo výhradně jednání žalobce, neboť mu ani nepříslušelo posuzovat jednání jiných osob. Nicméně k poznámce žalobce, že obě výše zmíněné osoby čelí exekucím řízení, upozornil, že žalobce taktéž čelil a doposud čelí exekucím řízením. V případě paní B. L. (rodinný dům xxx) souhlasil se žalobcem, že se nejednalo o půjčku poskytnutou jí ze strany společnosti Rxxx xxx xxxn s.r.o.; nesouhlasil však s tvrzením žalobce, že přepis vyjádření při pohovoru ze dne 22. 8. 2017 obsažený v prvostupňovém rozhodnutí byl vytržen z kontextu jeho výpovědi; na podporu uvedeného žalovaný z dotčeného pohovoru žalobce relevantní část ocitoval (žalobce zde konkrétně uvedl, že rodinný dům v xxx nabyt za 1 200 000 Kč, neboť jeho vlastnice paní L. měla dluh u nějaké společnosti ve výši cca 800 000 Kč; společnost Rxxx xxx xxxn s.r.o., za ni jednak tento dluh uhradila a navíc jí za dům zaplatila částku 400 000 Kč). Žalovaný akcentoval, že žalobce protokoly sepsané při jeho pohovorech bez námitek podepsal. K výtkám žalobce ke kauze paní V. C., žalovaný uvedl, že dává žalobci za pravdu v tom, že ve znaleckých posudcích ze dne 20. 5. 2010 a ze dne 29. 7. 2011 k nemovitosti je rozdíl v bodě 10 – stavebně-technický stav (původně uveden stav – byt se zanedbanou údržbou, byl nově uveden stav – byt v dobrém stavu s pravidelnou údržbou); další rozdíl v dotčených znaleckých posudcích však byly zjištěny v bodě 6 – obyvatelstvo konfliktní skupiny v okolních bytech nebo sousedních rodinných domech nebo v okolí (původně uvedeno - romské etnikum v okolí a následně zde bylo vepsáno – bezproblémové okolí). Žalovaný pak upozornil, že prodejní cena domu byla nezávisle na posudcích sjednána ve výši cca 2,5 násobku původní ceny nabývací. Dále žalovaný tvrzení žalobce, že osobám, kterým poskytl půjčky, pomohl zkonsolidovat nevýhodné půjčky a popřel sjednávání tzv. propadných zástav, označil za účelové a odkázal na utajovanou část bezpečnostního svazku žalobce. Žalovaný odmítl i žalobcovu obranu v rozkladu, že nemá bližší vztah ke společnosti Dxxx xxxn s. r. o., s tím, že se jedná o účelové a rozporné tvrzení s chováním žalobce během bezpečnostního řízení. Připomněl tvrzení žalobce při pohovoru dne 15. 1. 2019, kde uvedl, že se společností Dxxx xxxn s. r. o., nemá bližší vazbu; žalobce připustil toliko vazbu na JUDr. L. Z., společníka společnosti Dxxx xxxn s. r. o., což byl jeho spolužák z vysoké školy. V této souvislosti však žalovaný upozornil na skutečnost, že společnost Dxxx xxxn s. r. o., zakoupila žalobcovu obtížně vymahatelnou pohledávku a později ji bezplatně převedla zpět na žalobce. Žalovaný s poukazem na text usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 9. 2016, č. j. KSOS xxx, nesouhlasil ani s rozkladovou námitkou žalobce, že si prvostupňový správní orgán aproboval pravomoc posoudit jeho podjatost v případě insolvenčního řízení společnosti Rxxx xxx xxxá s.r.o. Dále k rozkladovým námitkám žalobce ke kauze domu v Xxx upozornil na žalobcův pohovor ze dne 22. 8. 2017, kde žalobce potvrdil, že tuto nemovitost získal v rámci konkurzního řízení, do kterého ji přihlásila společnost žalobce, a proto ji nechtěl koupit žalobce sám (na své jméno). Současně žalovaný odkázal na zjištění příslušné zpravodajské služby ohledně konkurzního řízení. Žalovaný nesouhlasil ani s obranou žalobce, že souběžně s JUDr. V. působili jako insolvenční správci v dotčeném konkurzním řízení, jelikož JUDr. V. byla na první schůzi věřitelů odvolána a teprve následně byl do této funkce zvolen žalobce. K námitce žalobce, že se měl prvostupňový správní orgán zabývat činností společnosti Rxxx xxx xxxn s.r.o. toliko po dobu posledních deseti let uvedl, že bylo postupováno dle § 84 odst. 4 zákona o ochraně

utajovaných informací a tudíž se negativní okolnosti zjišťovaly za období 10 let zpětně od podání žádosti. Pokud žalobce vytýkal prvostupňovému správnímu orgánu, že ve věci opomněl zohlednit jeho advokátní činnost, při níž je povinen se řídit mj. i Etickým kodexem, který klade na advokáta zásadní požadavky na úrovni etiky, žalovaný konstatoval, že na existenci zjištěných negativních okolností nemá vliv profesní kvalita žalobce spojená s výkonem advokacie a ani zákonnost generování zisku společnosti Rxxx xxx xxxn s.r.o. Žalovaný současně zdůraznil, že smyslem bezpečnostního řízení je ověřit, zda jeho účastník splňuje podmínky pro vydání dokladu, jímž se přiznává oprávnění k výkonu citlivé činnosti; přičemž pro konstataci negativní okolnosti postačí oprávněná pochybnost o její existenci. Poté žalovaný shrnul, že byť činnost žalobce, tj. půjčování peněz, byla legální; nelze další jeho jednání spočívající v půjčování peněz osobám, které již měly uzavřeny nevýhodné půjčky a nedokázaly je následně splácet, považovat za korektní jednání. Žalobci totiž muselo být již od počátku zřejmé, že tyto zadlužené osoby nebudou moci splatit ani jím poskytnuté půjčky (resp. poskytnuté jeho společností Rxxx xxx xxxn s.r.o.). Žalovaný byl tak přesvědčen, že shora popsáním způsobem vygenerovaný zisk žalobce vypovídá o jeho nesolidním chování, tj. o chování v rozporu s dobrými mravy.

II.

Obsah žaloby, vyjádření žalovaného a repliky

4. Žalobce v podané žalobě namítal nepřezkoumatelnost a nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Předně žalobce upozornil, že doklad o bezpečnostní způsobilosti potřebuje, jelikož má vážnou snahu stát se tzv. zvláštním insolvenčním správcem. Zdůraznil, že splnil čtyři z pěti zákonem stanovených podmínek dle § 81 odst. 1 zákona o ochraně utajovaných informací, kromě podmínky spočívající v tzv. spolehlivosti dle § 84 zákon o ochraně utajovaných informací.
5. Namítal, že závěry správních orgánů o tom, že u žalobce zjistily existenci negativní okolnosti dle § 84 odst. 3 písm. c) zákona o ochraně utajovaných informací, byly učiněny na základě tak volných úvah, že tyto vyznívají jako „rozhodování“ podle sympatií. Zopakoval, že správní orgány naplnění negativní okolnosti spatřovaly ve třech okruzích záležitostí: A) chování žalobce v souvislosti se společností Rxxx xxx xxxn s.r.o., spočívající v půjčování peněz se zajištěním a výkupem nemovitostí; kdy žalobce měl zneužívat nízkého právního povědomí a finanční tísně klientů k dosažení co největšího majetkového a finančního prospěchu; B) chování žalobce v rámci konkurzního řízení v případě koupě nemovitosti v Xxx, resp. nemovitost zakoupila družka žalobce do svého výlučného vlastnictví; C) působení žalobce ve funkci insolvenčního správce ve věci společnosti Rxxx xxx xxxá s.r.o., kde byl usnesením krajského soudu odvolán z funkce insolvenčního správce kvůli pochybnostem o nepodjatosti. Byl přesvědčen, že názory správních orgánů o existenci shora uvedených negativních okolností nebyly v napadených rozhodnutích dostatečně vysvětleny.
6. Správním orgánům vytkl, že si sice opatřily množství podkladů ve věci, nicméně správní orgány na mnohá skutková zjištění, byť ve spise obsažená, nereagovaly a nevzaly je v potaz; navíc správní orgány hodnotily právně nesprávným způsobem jednotlivá z kontextu vytržená skutková zjištění, a to jednostranně negativně vůči žalobci.
7. Namítal, že správní orgány nesprávná a nedostatečná skutková zjištění, resp. opomíjení či bagatelizace řady skutečností, hodnotily a popisovaly nepřesně a mimo kontext, v jakém se odehrály, a to opět k újmě žalobce. V tomto směru pak uvedl, že zejména ignorovaly skutečnost, že v reálném životě mohou mít tytéž vzorce chování v různých případech velmi odlišné důsledky, nelze tak aplikovat nějaký přednastavený automatismus, nýbrž je třeba reflektovat kontext (dobu, situaci, povahu jednajícího aj.) a odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7 As 31/2011 – 101, kde se soud vyjádřil k případům spadajícím pod § 14 odst. 3 zákona o ochraně utajovaných informací, jichž správní orgány dle názoru žalobce v dané věci nedostály. Vada nesprávného právního hodnocení skutkových zjištění do významné míry spočívala v tom, že při hodnocení jednání žalobce nevzaly správní orgány výrazněji v potaz zákonnou úpravu, v jejímž

rámci se žalobce pohyboval, ale hodnotily jeho kroky vlastní optikou představ o „správném postupu“.

8. K utajované části spisu žalobce uvedl, že utajením určitých údajů byl připraven o právo seznámit se s důvody rozhodnutí a možnostmi efektivní obrany; přitom si ani není vědom toho, že by o něm mohly existovat nějaké relevantní utajované informace, a proto požádal soud, aby zajistil ochranu jeho práv ve smyslu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2009, č. j. 7 As 5/2008 – 63, kde byla stanovena soudu povinnost přezkoumat podklady rozhodnutí, jež nebyly účastníkovi zpřístupněny, ve vztahu ke skutkovým a právním otázkám, aniž by byl soud vázán žalobními body.
9. Žalobce poté správním orgánům, co se týče jimi konstatované negativní okolnosti spočívající v podnikatelské činnosti žalobce ve společnosti Rxxx xxx xxxn s.r.o., vytkl, že žalovaný nevzal v potaz, že podíl podnikatelské činnosti týkající se poskytování půjček třetím osobám za rozhodné období od roku 2002 až do roku 2011 činil jen cca 10 %; hlavní činnost společnosti Rxxx xxx xxxn s.r.o. totiž spočívala ve výkupu nemovitostí prostřednictvím veřejných dražeb. Zdůraznil, že je tak zřejmé, že poskytování půjček třetím osobám bylo ze strany společnosti Rxxx xxx xxxn s.r.o., její minimální činností; v podrobnostech odkázal žalobce na první doplnění svého rozkladu, kde se vyjádřil k majetkovým dispozicím a doložil relevantní doklady, na což však žalovaný prakticky v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nereagoval. Zároveň namítal, že se správní orgány nezabývaly předmětem činnosti společnosti Rxxx xxx xxxn s.r.o., tj. potřebným kontextem, v jehož rámci bylo třeba chování žalobce a jeho společnosti posuzovat. Opět s poukazem na námitky obsažené v doplnění rozkladu nesouhlasil s tím, že správní orgány nevysvětlily konkrétní okolnosti poskytnutí jednotlivých půjček či úvěrů; nezabývaly se ani právními vztahy, které žalobce navázal s paní I. Ř. (včetně postupu zajištění pohledávky skrze směnku a vysvětlení exekučního řízení), s paní B., L., panem M., K. a paní C., což byly osoby, vůči nimž měl žalobce využívat nízkého právního povědomí a finanční tísně. Závěr žalovaného, že se žalobce dopouštěl dlouhodobě a úmyslně účelového jednání a že si byl vědom finanční tísně dlužníků a že podnikatelská činnost jeho společnosti na takové klienty směřovala, označil žalobce za nepřezkoumatelný a bez opory v provedeném dokazování. V této souvislosti vytkl správním orgánům, že se nezajímaly, za jakých okolností se budoucí dlužníci obraceli na žalobce. Byli to totiž oni, kdo aktivně žalobce vyhledal a snažil se najít cestu na vyplacení se z dluhů prostřednictvím společnosti Rxxx xxx xxxn s.r.o.; zdůraznil, že je „netlačil“ do uzavření závazků se společností. Navíc správní orgány nezohlednily ani skutečnost, že společnost Rxxx xxx xxxn s.r.o. sjednávala vždy se smluvními stranami cenu obvyklou dle znaleckých posudků soudních znalců. Upozornil, že ve věci nebylo sporováno, že společnost Rxxx xxx xxxn s.r.o. vykonávala legální činnost. Měl za to, že správní orgány mu nesprávně kladly za vinu, že jeho činnost směřovala k získání co nejvyššího zisku, avšak toto je podstatou každé podnikatelské činnosti. Dále správním orgánům vytkl, že ve věci nevzaly v potaz, že nemovitosti musely být před prodejem rekonstruovány, musel být zajištěn kupec a právní ošetření transakcí a teprve poté došlo k prodeji nemovitosti se ziskem.
10. Co se týče další správními orgány konstatované negativní okolnosti spočívající v zakoupení nemovitosti v Xxx, žalobce namítal nepřezkoumatelnost úvah o účelovosti jeho jednání v konkurzním řízení, když z obsahu odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nevyplývá, v čem by měla tvrzená účelovost jeho jednání spočívat, resp. jaký konkrétní krok žalobce by měl být tak problematický, aby vedl až k riziku zneužití výkonu citlivé činnosti budoucího zvláštního insolvenčního správce. Nesouhlasil taktéž s tím, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí neuvedl, jak tedy měl žalobce správně v tomto případě postupovat. S odkazem na první doplnění svého rozkladu připomněl, že v exekuční dražbě se nemovitost neúspěšně snažil zpeněžit soudní exekutor v Ostravě, jelikož žalobce chtěl aspoň částečně vymoci pohledávku vlastnice nemovitosti, rozhodl se přihlásit ji do konkurzu. Přitom průběh konkurzu nemohl nikterak ovlivnit, nabídka družky byla nejvyšší, a proto jí byla nemovitost prodána. Upozornil, že koupí nemovitosti řešil finanční situaci družky, neboť měl v úmyslu ji (i s nezletilým) zabezpečit. Těmito skutkovými

důvody se správní orgány dle žalobce nesprávně nezabývaly; zdůraznil, že jeho jednání bylo zcela v souladu se zákonem a nejednalo se z jeho strany o účelové obcházení zákona.

11. K poslední negativní skutečnosti spatřované správními orgány ve vyloučení žalobce z funkce insolvenčního správce pro pochybnosti o jeho podjatosti ve věci Rxxx xxx xxxá s.r.o., usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 9. 2016, č. j. KSOS xxx, žalobce předně uvedl, že se jednalo o ojedinělý případ, který nelze hodnotit jako jeho protiprávní jednání. Žalobce si sám posoudil své jednání spočívající ve výkonu funkce insolvenčního správce jako právník a dospěl k názoru, že je souladné i s příslušnou judikaturou. Navíc byl žalobce do této funkce zvolen věřiteli dlužníka; zároveň se snažil o to, aby jeho nezávislost nemohla být zpochybněna, proto ukončil pracovní poměr u právního zástupce jednoho z věřitelů, což mu je paradoxně kladeno za vinu. A pokud žalobce projednával možnost rozdělení odměny s předchozí insolvenční správkyní JUDr. V., tak se jednalo z jeho strany toliko o legitimní a slušné jednání zcela v souladu s § 6 vyhlášky č. 313/2007 Sb.
12. Závěrem žaloby žalobce shrnul své námitky následovně. Předně byl přesvědčen, že správní orgány nezohlednily celkový kontext věci jak v rovině skutkové, tak právní. Upozornil, že výkon funkce zvláštního insolvenčního správce je podnikáním, tudíž mu nemají být bez dostatečně zřetelných důvodů přičítány k tíži okolnosti, které nemají zřetelný význam pro výkon citlivé činnosti. Zásadně nesouhlasil s tím, že v žalobou napadeném rozhodnutí absentuje vysvětlení, do jaké míry by žalobcovo jednání v minulosti, označené žalovaným za negativní okolnost, mohlo ovlivnit výkon citlivé činnosti. Vytkl správním orgánům, že nevzaly v potaz, s jakými konkrétními utajovanými skutečnostmi by mohl v rámci výkonu funkce přijít do styku a k čemu by mohly sloužit. Taktéž namítal absenci poměření práva na podnikání s veřejným zájmem na ochraně utajovaných skutečností; nezohlednění časové okolnosti jednání žalobce, a že se nedopouštěl (kromě bagatelních přestupků na úseku dopravy) nelegální činnosti. Měl za to, že správní orgány hodnotily nedostatečně i jeho činnost advokáta, neboť pokud by se dopustil byť jen neetického jednání, bylo by s ním Českou advokátní komorou zahájeno kárné řízení, což se nestalo. Zároveň připomněl soudu, aby podrobil utajenou část spisu kritickému přezkumu.
13. Žalobce navrhl soudu zrušit žalobou napadené rozhodnutí.
14. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 14. 10. 2019 odmítl veškeré v žalobě uplatněné námitky s odkazem na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný zdůraznil, že nerozporuje skutečnost, že společnost Rxxx xxx xxxn s.r.o., potažmo žalobce, se zabývala zejména výkupem nemovitostí prostřednictvím veřejných dražeb. Avšak pro rozhodnutí bylo podstatné, že společnost Rxxx xxx xxxn s.r.o., po dobu rozhodnou dle § 84 odst. 4 zákona o ochraně utajovaných informací, půjčovala peníze se zajištěním a následným výkupem nemovitostí, za situace, kdy si žalobce musel být vědom toho, že dotčené osoby se nacházely ve finanční tísní a přitom se žalobce současně snažil dosáhnout co největšího majetkového prospěchu tím, že jim půjčoval (další) peníze, v důsledku čehož docházelo (též) k získávání jejich nemovitostí (jimiž za půjčky ručily), neboť dlužníci (vlastníci nemovitostí) nebyli schopni půjčky žalobci dle dohodnutých podmínek splatit. Žalovaný vysvětlil, že žalobci nebylo kladeno k tíži, že by generoval zisk, nýbrž to, že takto získaný finanční prospěch vypovídá o neetickém, nemravném a nedůvěryhodném chování, které byť v souladu se zákonem, sleduje vlastní prospěch tzv. za každou cenu.
15. Námitky žalobce, že si sám po právní stránce posoudil své jednání v insolvenčním řízení společnosti Rxxx xxx xxxá s.r.o., jako právně souladné s příslušnou judikaturou soudů, označil žalovaný za zcela irrelevantní, jelikož ve věci bylo čerpáno z obsahu usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 9. 2016, č. j. KSOS xxx.
16. K námitkám žalobce o nedostatečném rozboru veškeré jeho podnikatelské činnosti, kterou vykonával, žalovaný upozornil na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2008, sp. zn. 1 As 49/2008, v němž byl definován cíl bezpečnostní prověrky tak, že se nemůže jednat o dokonale podrobné zmapování činností navrhované osoby v každém okamžiku jejího života,

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

nýbrž takové zjištění skutkového stavu, které bude dostačující pro splnění či nesplnění podmínek pro vydání požadovaného osvědčení, tj. o existenci či neexistenci bezpečnostního rizika. Žalovaný uzavřel, že v řízení bylo postupováno správně, když byla hodnocena pouze ta výše skutečností, které vzbudily pochybnosti správních orgánů o tom, že by žalobce zákonem stanovenou podmínku splňoval.

17. Žalovaný nesouhlasil s tím, že by měl v žalobou napadeném rozhodnutí zpochybňovat profesní kvalitu žalobce jakožto advokáta. Zdůraznil, že dané řízení je ovládáno zásadou „v pochybnostech v neprospěch“, proto je nutno vyloučit jakékoliv pochybnosti o spolehlivosti posuzované osoby a bezpečnostní riziko (negativní okolnost) tak vychází z konstrukce možnosti, resp. významné pravděpodobnosti hrozícího nebezpečí, tj. nikoliv z toho, že už se tak stalo (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2009, sp. zn. 5 As 44/2006, ze dne 25. 11. 2011, sp. zn. 7 As 31/2011, ze dne 30. 1. 2013, sp. zn. 3 As 4/2012). Naopak zdůraznil, že je z chování žalobce zřejmé, že nemá žádnou sebereflexi k posuzovanému chování, když právě při výkonu činnosti zvláštního insolvenčního správce je nutno dbát o náležitou ochranu veřejného zájmu a nikoli upřednostňovat své vlastní osobní zájmy.
18. Závěrem se žalovaný vyjádřil k námitkám žalobce vůči podkladovému materiálu v utajované části bezpečnostního svazku. S poukazem na § 89 odst. 7, § 105 odst. 7, § 122 odst. 3 zákona o ochraně utajovaných informací konstatoval, že před vydáním rozhodnutí lze nahlížet do bezpečnostního svazku a činit si z něj opisy a výpisy, s výjimkou té části bezpečnostního svazku, která obsahuje utajovanou informaci. Uvedl, že předmětná část svazku obsahuje natolik konkrétní informace, že je z ní možné zjistit identitu zdrojů, které zpravodajské službě poskytovaly své poznatky a informace.
19. Žalovaný navrhl soudu, aby nedůvodnou žalobu zamítl.
20. V replice ze dne 13. 10. 2020 žalobce reagoval na vyjádření žalovaného k žalobě; přičemž zopakoval podstatnou argumentaci obsaženou již v žalobě. Zdůraznil, že tvrzení žalovaného o zneužívání finanční tísně dlužníků není řádně odůvodněno, když naopak dané osoby se na žalobce samy obracely a vyhledávaly jej, jelikož to byl právě žalobce, který jim nabízel řešení jejich problému. Dlužníci znali smluvní podmínky předem a nebyl na ně činěn žádný nátlak; jednalo se o běžnou podnikatelskou taktiku, která je zcela transparentní a v souladu s právem.
21. Žalobce se vyjádřil k okolnostem obchodování se směnkou paní I. Ř., uvedl, že se nejprve snažil vypořádat své pohledávky neúspěšným převodem členských práv k jejímu družstevnímu bytu, poté směnku zaslal k soudu a byl vydán směnečný platební rozkaz, který byl sice modifikován (snížena směnečná částka), ale jinak byla směnka ponechána v platnosti. Nad to ani příslušný krajský soud nepovažoval ve smlouvě o půjčce sjednanou jednorázovou pokutu ve výši 30 % z celkové částky a paušálně sjednanou pokutu ve výši 0,1 % denně z půjčené částky ve světle aktuální judikatury za nepřiměřenou. Nesouhlasil proto se závěry žalovaného, že jeho jednání bylo nemravné, nekorektní či nedůvěryhodné.
22. Žalovaný se k replice žalobce vyjádřil podáním ze dne 11. 11. 2020 tak, že respektuje soudní rozhodnutí citované žalobcem v replice, týkající se směnečného řízení; avšak tato rozhodnutí nemají vypovídací hodnotu ve vztahu k existenci negativních okolností zjištěných u žalobce. Co se týče negativní okolnosti zjištěné v jednání žalobce vůči paní Ř., tato spočívala v chování žalobce, jímž byly půjčky poskytovány osobám ve finanční tísně se zajištěním a následným výkupem jejich nemovitostí; žalobcovým záměrem pak bylo zajistit si profit právě prodejem dotčených nemovitostí, jelikož dlužníci nebyli schopni půjčky splatit.

III.

Ústní jednání, zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu

23. Ve věci již dne 6. 4. 2022 proběhlo v pořadí první ústní jednání, na které se dostavila pouze zástupkyně žalovaného správního orgánu, žalobce se na ústní jednání nedostavil, a jelikož soud jeho žádosti o odročení jednání nevyhověl, ústní jednání proběhlo bez účasti žalobce. Na tomto ústním jednání soud vynesl rozsudek č. j. 5 A 121/2019 – 93, jímž žalobu žalobce zamítl a náklady řízení nepřiznal žádnému z účastníků řízení.
24. Ke kasační stížnosti žalobce Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze zrušil rozsudkem ze dne 2. 8. 2023, č. j. 8 As 177/2022 – 44 (dále též „zrušující rozsudek“), neboť v konání ústního jednání v nepřítomnosti žalobce shledal zásadní procesní vadu.
25. Soud si vyžádal od žalovaného aktuální stanovisko za účelem zjištění trvání potřeby vedení jím označené části spisového materiálu v režimu utajovaných informací. Žalovaný současně s vyjádřením původce utajovaných dokumentů soudu sdělil dne 23. 10. 2023 (č. l. 129 až 131 soudního spisu), že tyto důvody nadále trvají.
26. Dne 24. 1. 2024 bylo konáno v pořadí druhé ústní jednání ve věci. Na jednání jak právní zástupce žalobce, tak žalovaný setrvali na svém procesním stanovisku. Právní zástupce žalobce zdůraznil, že prvostupňové správní rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť v něm není uvedeno, jakou citlivou činnost měl žalobce vykonávat. Dále k námitce nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí upozornil, že citlivá činnost je popsána v insolvenčním zákoně, přičemž ochrana utajovaných informací pod tuto definici nespadá. Taktéž první dvě negativní okolnosti vymezené správními orgány nemají vztah k výkonu činnosti insolvenčního správce. Třetí negativní okolnost by sice měla vztah k výkonu činnosti insolvenčního správce, ale podjatost žalobci nebyla prokázána; navíc od ustanovení žalobce insolvenčním správcem do rozhodnutí o jeho odvolání uplynula velmi krátká doba, tudíž neměl čas cokoliv v daném řízení učinit.
27. Soud na ústním jednání neprováděl žádné dokazování, jelikož účastníci řízení nevznesli žádné důkazní návrhy. Soud v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, zejm. s ohledem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2010, č. j. 1 As 83/2009 – 60, a na základě principu proporcionality zvažoval způsob, jímž by zajistil ochranu věcného obsahu utajovaných informací v soudním řízení a přitom v co nejmenší míře omezil procesní práva žalobce. Soud konstatoval, že součástí částí spisového materiálu je i bezpečnostní spis, který obsahuje utajované informace chráněné zvláštním zákonem, o němž bylo usnesením ze dne 7. 2. 2022, č. j. 5 A 121/2019 – 74, rozhodnuto tak, že bude oddělen od neutajované části bezpečnostního spisu. Po prostudování listin v utajované části bezpečnostního spisu bylo soudem zjištěno, že jím nelze provést dokazování, jelikož veškeré listiny založené v této části spisu obsahují utajované informace a jsou spolu, ale i s neutajovanými částmi spisu, natolik vzájemně obsahově provázané, že jejich odtajněním by došlo k vyprázdnění důvodu jejich utajení. Vyloučena je tak i možnost provést dokazování, byť jejich anonymizovanou formou, neboť z listin by bylo lze zjistit identitu zdrojů informací, rovněž je z utajené části bezpečnostního spisu možno dovodit způsob, jakým příslušné orgány v dané i navazující kauze získávají potřebné údaje, čímž by následně byla podstatným způsobem ztížena jejich vyšetřovací a vyhledávací činnost. Soud jen velmi stručně shrnul, že v utajené části bezpečnostního spisu jsou podrobně rozvíjeny a doplňovány konkrétní údaje podstatné pro dané řízení. Nicméně v dané věci soud akcentuje, že skutkový stav byl v dané věci zásadně zjištěn z listin, které jsou založeny v neutajované části správního spisu, utajovaná část spisu je tak určitou nadstavbou, obsahující podrobné, detailní a blíže dovysvětlující údaje svědčící o činnosti žalobce. Tedy i správní orgány vystavěly své rozhodnutí zejména na skutečnostech, které vyplývají z neutajované části spisu.

IV.

Posouzení žaloby

28. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž

vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.).

29. Žaloba není důvodná.
30. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
31. Podle § 81 odst. 1 písm. e) zákona o ochraně utajovaných informací: „*doklad [o bezpečnostní způsobilosti fyzické osoby – doplněno soudem] Úřad vydá fyzické osobě, která je spolehlivá.*“
32. Podle 84 odst. 1 zákona o ochraně utajovaných informací: „*podmínku spolehlivosti splňuje fyzická osoba, u níž nebyla zjištěna negativní okolnost.*“
33. Podle 84 odst. 3 písm. c) zákona o ochraně utajovaných informací: „*za negativní okolnost lze též považovat chování, ovlivnitelnost nebo nedůvěryhodnost fyzické osoby, která může vést ke zneužití výkonu citlivé činnosti.*“
34. Podle 84 odst. 4 zákona o ochraně utajovaných informací: „*negativní okolnosti uvedené v odstavcích 2 a 3 se zjišťují za období 10 let zpětně od podání žádosti podle § 99, nebo za období od 15 let věku podle toho, které z nich je kratší.*“
35. Podle 84 odst. 5 zákona o ochraně utajovaných informací: „*při posuzování, zda okolnost podle odstavce 3 je negativní okolností, se přiblíží k tomu, do jaké míry může ovlivnit výkon citlivé činnosti, k době jejího výskytu, k jejímu rozsahu a charakteru a k chování fyzické osoby v období uvedeném v odstavci.*“
36. Podle § 2a zákona č. 312/2006 Sb., o insolvenčních správcích ve znění rozhodném (dále jen „zákon o insolvenčních správcích“): „*[z]a citlivou činnost podle zákona o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti se považuje výkon činnosti insolvenčního správce dlužníka podle § 3 odst. 2.*“
37. Podle § 3 odst. 2 zákona o insolvenčních správcích „*[p]rávo vykonávat funkci insolvenčního správce dlužníka, který je podle zvláštního právního předpisu finanční institucí se zvláštním režimem nebo obchodníkem s cennými papíry, centrálním depozitářem, provozovatelem vypořádacího systému, organizátorem trhu s investičními nástroji, investiční společností, investičním fondem, penzijní společností nebo penzijním fondem, anebo dlužníkem, jehož úpadek je řešen reorganizací, nebo jehož roční úhrn čistého obrátu podle zvláštního právního předpisu za poslední účetní období předcházející insolvenčnímu návrhu dosáhl alespoň částku 100 000 000 Kč, anebo který zaměstnává nejméně 100 zaměstnanců v pracovním poměru, vzniká dnem nabytí právní moci zvláštního povolení.*“
38. Soud předně zdůrazňuje, že si je velmi dobře vědom zvláštního charakteru bezpečnostního řízení, v jehož rámci je nakládáno s utajovanými skutečnostmi, které právě s ohledem na svou vysokou informační citlivost kladou na soudy, co se týče jejich prezkumné činnosti, zvýšené nároky, k čemuž se vyjádřil i Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 27. 8. 2013, č. j. 8 As 73/2012 – 43, kde k tomuto typu řízení uvedl, že pro něj: „*[p]latí, že určité skutečnosti, byť by byly podstatné pro rozhodnutí, zůstanou utajeny účastníku řízení. Tato skutečnost však současně zvyrazňuje význam soudního přezkumu a vede k povinnosti soudu přezkoumat napadené rozhodnutí, s podklady pro jehož vydání se účastník řízení nemohl plně seznámit, i nad rámec žalobních bodů, příp. kasačních důvodů.*“ Je tak zřejmé, že předmětem bezpečnostních řízení nejsou klasické spory mezi státem (správním orgánem) na straně jedné a účastníkem (tj. rozhodnutím dotčenou fyzickou či právnickou osobou) na straně druhé; proto je soudu při jejich rozhodování uložena klíčová povinnost zvýšenou měrou vážit zájmy státu na ochraně utajovaných informací, které jsou citlivými informacemi pro existenci a fungování státu, se zájmy dotčeného účastníka.
39. Soud k problematice prezkumné soudní činnosti bezpečnostních řízení upravených v části čtvrté zákona o ochraně utajovaných informací rovněž tak poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2016, č. j. 8 As 158/2016 – 37, v němž soud zejména v bodech [16] a [17] upozornil na to, že bezpečnostní řízení je správním řízením *sui generis*, „*[o] tom svědčí i důvodová zpráva k zákonu o ochraně utajovaných informací, v níž je uvedeno, že § 89 zákona o ochraně utajovaných informací „specifikuje obecné zásady bezpečnostního řízení, které je principiálně správním řízením sui generis”.* Podle § 159

zákon o ochraně utajovaných informací se správní řád vztahuje pouze na řízení podle jeho části druhé hlavy IX, není-li stanoveno jinak, na řízení podle § 116 a na řízení podle části osmé zákona o ochraně utajovaných informací. Použití správního řádu při řízení podle části čtvrté zákona o ochraně utajovaných informací (bezpečnostní řízení), je proto vyloučeno.“ Taktéž soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7 As 31/2011 – 101, kde soud ve druhé právní větě opět akcentoval mimořádnou důležitost pečlivého soudního přezkumu ve vyšší míře než u „klasických“ soudních řízení, když uvedl následující: „[s]oud je v takovém případě ve zvýšené míře než při „běžném“ soudním řízení, v němž účastník má k dispozici stejné informace jako soud, garantem práva na spravedlivý proces (čl. 36 a násl. Listiny základních práv a svobod), což vyžaduje i zvýšenou aktivitu soudu vůči postupu veřejné správy. Jen za splnění těchto podmínek může být přístup k informacím v nezbytných případech odepřen účastníkům řízení či dalším na řízení participujícím osobám (zástupcům účastníků, zúčastněným osobám aj.).“ Shora poznamenaná odchylnost bezpečnostního řízení od „klasických“ správních řízení je tedy bezesporu dána odlišnou podstatou bezpečnostních řízení, neboť v jejich rámci je nutno velmi často vycházet z utajovaných informací, které proto, aby splnily svůj účel, musí zůstat po celé řízení (ve vztahu k účastníkovi) utajené právě s ohledem na jejich citlivý obsah, jenž by mohl být zneužit, čímž by následně mohlo dojít ke zmaření cíle (nejen) dotčeného bezpečnostního řízení.

40. Se shora popsaným pojetím bezpečnostního řízení a z něj vyplývajících zvláštního nakládání s utajenými informacemi souvisí zásadní žalobní námitka, v níž žalobce správním orgánům vytkl procesní pochybení spočívající v zabránění mu se seznámit s utajenou částí bezpečnostního svazku, čímž mu měla být odepřena účinná obrana v dané věci. V této souvislosti soud odkazuje na první a třetí právní větu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7 As 31/2011 – 101, v nichž Nejvyšší správní soud upozornil na nezbytnost nalézt soudem rovnováhu mezi zájmem na zajištění spravedlivého procesu (pro účastníka, jenž nemá možnost se seznámit s utajenými údaji bezpečnostního svazku, byť je z nich v rozhodnutí vycházeno) a zájmem na utajení informací potřebných k ochraně veřejného zájmu, a právě z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud v odkazovaném rozhodnutí ohledně povinností soudu v rámci přezkumné činnosti jednoznačně konstatoval nezbytnost vyšší míry přezkumu než u „klasických“ řízení, když vedl, že: „[v] této specifické situaci to naopak musí být soud, který „supluje“ aktivitu účastníka řízení a přezkoumá relevanci utajovaných informací ze všech hledisek, která se vzhledem k povaze věci jeví být důležitými.“
41. Taktéž soud odkazuje na podrobný rozbor předmětné problematiky obsažený zejména v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2019, č. j. 6 As 111/2018 – 44, v němž Nejvyšší správní soud v bodech [26] až [33] podrobil omezení práva účastníka seznámit se se všemi důvody rozhodnutí (způsobené nemožností nahlížet do bezpečnostního svazku) vydaného v rámci bezpečnostního řízení a vycházející i z utajených informací, podrobnému přezkumu, a to jednak ve vztahu k aktuální judikatuře Evropského soudu pro lidská práva, když uvedl, že: „*Evropský soud pro lidská práva v rozsudku velkého senátu R. proti České republice ze dne 19. 9. 2017, stížnost č. 35289/11, uvedl, že z pohledu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, tj. jak z pohledu práva na spravedlivý proces obecně, tak z pohledu práva na rovnost zbraní, není zpřístupnění všech relevantních důkazů absolutním právem, pokud zde existují převažující zájmy na ochraně národní bezpečnosti, případně další zájmy, které je třeba vyvažovat oproti právům účastníka řízení. V uvedeném rozsudku, který se týkal případu obdobného, jako je nyní případ stěžovatele, Evropský soud pro lidská práva akceptoval ono dvojí omezení účastnických práv, tj. skutečnost, že část podkladů rozhodnutí nebyla zpřístupněna stěžovateli ani jeho právnímu zástupci, a to, že stěžovateli nebyly sděleny důvody rozhodnutí v rozsahu, v jakém vyplývaly z utajovaných informací. Evropský soud pro lidská práva považoval za dostačující garanci vyvažující tato omezení to, že rozhodnutí o zrušení platnosti osvědčení bylo podrobeno tzv. úplnému právnímu i skutkovému soudnímu přezkumu a že soudy měly v jeho rámci neomezený přístup ke všem utajovaným dokumentům, přičemž mohly přezkoumat i důvody, pro které NBÚ utajované dokumenty zneprístupnil (odst. 152). Evropský soud pro lidská práva rozsudek uzavřel tím, že by bylo „nicméně žádoucí, kdyby vnitrostátní orgány nebo alespoň Nejvyšší správní soud – v rozsahu umožňujícím zachovat utajení a účinnost vyšetřování vedeného proti stěžovateli – vysvětlily, byť třeba jen ve stručnosti, rozsah jimi provedeného přezkumu a obvinění vznesená proti stěžovateli“, a přitom odkázal na recentní judikaturu Nejvyššího*

správního soudu, která má reprezentovat žádoucí pozitivní vývoj (odst. 160) a z níž plyne, že správní soudy v rámci takového přezkumu musejí zhodnotit věrohodnost a přesvědčivost zpravodajské informace a její relevanci ve vztahu k předmětnému bezpečnostnímu řízení (viz k tomu dále uvedenou judikaturu Nejvyššího správního soudu).“ Následně i po porovnání příslušné judikatury Soudního dvora EU (viz rozsudek jeho velkého senátu ze dne 4. 6. 2013, C-300/11, ve věci ZZ proti Secretary of State for the Home Department) dospěl Nejvyšší správní soud k závěru o tom, že soudní přezkum musí být proveden „*v řízení, které odpovídajícím způsobem vyváží požadavky týkající se bezpečnosti státu a požadavky týkající se práva na účinnou soudní ochranu, přičemž případné zásahy do výkonu tohoto práva se omezí na nezbytné minimum... [a] je zejména nutné, aby byla dotčena osoba v každém případě seznámena s podstatou důvodů, z nichž vychází rozhodnutí...“*. Nejvyšší správní soud rovněž poukázal na judikaturu Ústavního soudu, která shodně akceptovala uvedená specifika bezpečnostního řízení.

42. Ve shora uvedeném odstavci citovaném rozhodnutí Nejvyšší správní soud upozornil i na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2016, č. j. 4 As 1/2015 - 40, jenž se k dané problematice vyjádřilo tak, že pokud správní orgán přistoupí k neposkytnutí utajovaných informací tvořící součást bezpečnostního svazku, pak je: „... *nutné důvod neposkytnutí účastníku řádně odůvodnit a nezasahovat do jeho procesních práv více, než je nezbytně nutné za účelem ochrany výše uvedených veřejných zájmů.*“ (rozsudek ze dne 19. 3. 2013, č. j. 3 As 63/2012 - 25). *Současně je nezbytné, aby soud v rámci přezkumu rozhodnutí NBÚ sám ověřil relevanci zjištění zpravodajských služeb, tj. zejména věrohodnost jimi zjištěných informací, jejich vyváženost a vztah k otázkám rozhodným pro bezpečnostní řízení (rozsudek ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7 As 31/2011 - 101). Z těchto informací musí být patrné, jakým způsobem byly získány a o jaká konkrétní skutková zjištění se opírají (nesmí se jednat o pouhé názory a domněnky zpravodajské služby), tak aby bylo vůbec možno učinit si úsudek o jejich věrohodnosti (rozsudek ze dne 21. 12. 2012, č. j. 7 As 117/2012 - 28). Úkolem soudu ve správním soudnictví je pak zhodnotit věrohodnost, přesvědčivost zpravodajských informací a jejich relevanci ve vztahu k bezpečnostnímu řízení, naopak jeho úkolem není přezkoumávat pravost a pravdivost těchto informací (rozsudek rozšířeného senátu ze dne 1. 3. 2016, č. j. 4 As 1/2015 - 40).“*
43. V nyní posuzované věci soud k výtce žalobce o nemožnosti seznámit se s utajovanými informacemi rozhodnými pro nevyhovění jeho žádosti o vydání dokladu o bezpečnostní způsobilosti, konstatuje, že se s utajenou částí bezpečnostního svazku seznámil, což jej vedlo k vydání usnesení ze dne 7. 2. 2022, č. j. 5 A 121/2019 – 74, jímž rozhodl o oddělení části spisu obsahující utajované informace od neutajované části bezpečnostního spisu, neboť jednak žalovaný soudu přesně označil tu část bezpečnostního svazku, jež obsahuje utajované údaje a sdělil, že žalobce nelze zprostit mlčenlivosti k utajovaným informacím, a rovněž tak soud po prostudování utajené části bezpečnostního svazku dospěl k názoru, že se v této utajované části nalézají podklady obsahující skutečnosti chráněné zvláštním zákonem, které jsou uchovávány odděleně mimo bezpečnostní (správní) spis, a jejich zpřístupněním by došlo k vyzrazení metod a způsobu práce zpravodajské služby a identity řady zainteresovaných osob, čímž převažuje zájem na utajení shora specifikované utajované části bezpečnostního spisu. Soud doplňuje, že shora uvedené důvody nadále přetrvávají, což vyplývá z aktuálního sdělení žalovaného a původce informace doručené soudu dne 23. 10. 2023. Jelikož v mezidobí došlo rozvrhem práce ke změně v obsazení senátu 5 A zdejšího soudu, seznámili se dne 4. 1. 2024 s obsahem utajované části správního spisu i noví členové senátu (úřední záznam na č. l. 137). Na tomto místě soud pokládá za důležité zopakovat shodně, jak již učinil na ústním jednání, že po seznámení se jak s utajovanou, tak s neutajovanou částí spisu zcela souhlasí se správními orgány ohledně závěrů týkajících se bezpečnostní (ne)spolehlivosti žalobce. Soud dodává, že utajovaná část spisu obsahuje zcela konkrétní a věrohodné informace, zde založené podklady byly dostatečně konkrétní, bylo z nich patrné, jakým způsobem byly získány a o jaká konkrétní skutková zjištění se opírají. Soud je shledal dostatečně přesvědčivými, neboť v nich nenašel žádné rozpory nebo nesrovnalosti, které by jejich věrohodnost a pravdivost zpochybňovaly. Soud rovněž znovu akcentuje, že skutkový stav byl v dané věci zásadně zjištěn z listin, které jsou založeny v neutajované části správního spisu, utajovaná část spisu je tak určitou nadstavbou, obsahující podrobné, detailní a blíže dovysvětlující a doplňující údaje svědčící o

činnosti žalobce. Přičemž správní orgány svá rozhodnutí vystavěly zejména na skutečnostech, které vyplývají z neutajované části spisu. Správní orgány tak shromáždily dostatek podkladů pro meritorní rozhodnutí ve věci.

44. Soud dále konstatuje, že v žalobou napadených rozhodnutí správní orgány žalobci jasným a srozumitelným způsobem vysvětlily, proč mu nebylo umožněno nahlédnout do utajované části bezpečnostního svazku. Prvostupňový správní orgán na stranách 8 – 9 svého rozhodnutí uvedl, že v utajené části bezpečnostního svazku jsou soustředěny utajované informace podléhající stupni utajení „Důvěrné“; zároveň poukázal na to, že v plném rozsahu jsou tyto informace sumarizovány v dokumentu „Vyhodnocení bezpečnostního řízení“; a s odkazem na § 122 odst. 3 zákona o ochraně utajovaných informací dodal, že na ně lze odkázat toliko v obecné rovině s tím, že taktéž vedly ke shledání přítomnosti negativní okolnosti u žalobce. Žalovaný se ve svém rozhodnutí k problematice utajovaných informací vyjádřil zejména na stranách 7 – 8, když akcentoval, že ve věci byl shromážděn dostatečný skutkový materiál, a to jak utajovaného, tak neutajovaného charakteru, na jehož základě bylo možno ve věci řádně rozhodnout.
45. Z předchozích dvou odstavců je patrné, že po prostudování utajené části bezpečnostního svazku soud dospěl ke shodným závěrům jako správní orgány ve svých rozhodnutích. Soud tedy opakuje, že se v utajené části bezpečnostního svazku nacházejí informace poskytnuté zpravodajskou službou, které potvrzují a doplňují již na základě neutajovaných skutečností zjištěná jednání žalobce, jež lze považovat za jednání naplňující bezpečnostní riziko pro výkon funkce zvláštního insolvenčního správce (viz níže uvedené soudní posouzení dotčených jednání). Soud je rovněž přesvědčen, že poskytnutí informací obsažených v utajované části bezpečnostního svazku by mohlo vést k nežádoucímu prozrazení metod práce zpravodajských služeb a k dekonspiraci zdrojů zpravodajských služeb, neboť jsou v něm tyto zdroje jednoznačným způsobem identifikovány i s uvedením podstatných částí jimi poskytnutých údajů ve vztahu k posuzované činnosti žalobce. Soud na tomto místě poznamenává, že správní orgány řádně objasnily, jednak v čem spatřují mimořádnost výkonu funkce zvláštního insolvenčního správce, o jejíž výkon se žalobce podanou žádostí uchází, a rovněž tak, v čem dle jejich názoru tkví ohrožení výkonu dané funkce ze strany žalobce. Správní orgány totiž shodně konstatovaly, že určitá výše obchodní činnosti žalobce, resp. jeho společnosti Rxxx xxx xxxn s.r.o., konkrétně poskytování půjček byla sice prováděna v souladu s právními předpisy, nicméně byla zaměřena na osoby, které, jak připustil sám žalobce, nebyly schopny náležitě zvážit, zdali je skutečně v jejich silách a možnostech poskytnuté půjčky splatit; což právě často nezvládly a kromě nově vytvořených dluhů vůči společnosti žalobce (úroky z prodlení, smluvní pokuty atp.) jim propadly ve prospěch společnosti žalobce i jejich nemovitosti, jimiž za půjčky ručily. Správní orgány taktéž v neprospěch žalobce posoudily jeho jednání při získání nemovitosti v Xxx (byť vlastnictví k ní nabyta výlučně jeho družka) v rámci konkurzního řízení, neboť nemovitost do konkurzního řízení přihlásila sama žalobcova společnost. Do mozaiky poskládané z jednotlivých konkrétních a pro rozhodnutí ve věci podstatných fragmentů jednání žalobce v tomto směru zapadají dle názoru soudu i zjištění správních orgánů vyplývající z usnesení krajského soudu, jímž byl žalobce odvolán z funkce insolvenčního správce kvůli pochybnostem o jeho nepodjatosti ve věci. Správní orgány tak dle názoru soudu zcela správně dospěly k závěru, že v tomto případě lze mít oprávněnou pochybnost o tom, zdali by žalobce při výkonu citlivé činnosti zvláštního insolvenčního správce dbal o řádnou ochranu utajovaných informací, resp. informací, s nimiž by se při výkonu této funkce seznámil a které nejsou známy či přístupny třetím osobám, a neupřednostňoval by vlastní majetkové zájmy; přičemž akcentovaly i absenci jakékoliv sebereflexe žalobce po celé bezpečnostní řízení. Soud zdůrazňuje, že informace obsažené v utajované části bezpečnostního svazku obsahují vylicení určitých jednání žalobce, jichž se dopustil v rámci výkonu své pracovní činnosti, a které mají vliv na důvěryhodnost žalobce a mohou být ve svém souhrnu způsobilé ovlivnit jeho schopnost utajovat informace a v rámci výkonu funkce se vyvarovat jejich zneužití. Soud tedy shrnuje, že zneprístupnění utajované části bezpečnostního svazku shledává v dané věci v souladu s legitimním účelem a při poměření procesních práv žalobce a chráněného

veřejného zájmu jej považuje za zcela přiměřené. Žalobce v žalobě tuto námitku opřel jen o své přesvědčení, že si není vědom toho, že by o něm mohly existovat nějaké relevantní utajované informace; nicméně soud ji má s ohledem na shora uvedené za zcela vyvrácenou.

46. Soud k výtce žalobce akcentované na ústním jednání týkající se nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí, pro absenci vypořádání se s pojmem citlivé činnosti, uvádí, že ani tuto neshledal důvodnou. Předně soud upozorňuje, že pojem citlivá činnost dle § 84 odst. 5 zákona o ochraně utajovaných informací je definován v § 2a zákona o insolvenčních správcích. Uvedené zákonné ustanovení jednoznačně stanoví, že citlivou činností se v tomto případě rozumí výkon činnosti insolvenčního správce pro zvláštní kategorii dlužníků, tj. dlužníků (úpadců) s velkým rozsahem majetku, kam spadají například banky a pojišťovny. Na tomto místě soud považuje za potřebné citovat z důvodové zprávy k zákonu o insolvenčních správcích, kde se uvádí, že cílem § 2a je chránit zájem České republiky na tom, aby insolvenčním správcem ekonomicky významných dlužníků byla pouze taková osoba, která splňuje i další kvalitativní požadavky než jen odbornou způsobilost. Jak uvedeno shora zákon o insolvenčních správcích obsahuje jednoznačnou definici pojmu citlivá činnost, tudíž již nebylo zapotřebí, aby správní orgány v dané věci provedly přepis zákonné definice či redefinovaly dotčený pojem vlastními slovy. Soud dává za pravdu žalobci v tom, že výkon citlivé činnosti neznámá chránit utajované informace, žalovaný sice v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že by při výkonu činnosti zvláštního insolvenčního správce měl mimo jiné „*dbát o řádnou ochranu utajovaných informací*“ (viz č. l. 12 žalobou napadeného rozhodnutí, nicméně soud je přesvědčen, že se jedná jen o nešťastně zvolenou formulaci, neboť z kontextu rozhodnutí je zcela zřejmé, že žalovaný měl tímto v úmyslu vyjádřit, že by žalobce měl dbát o řádnou ochranu informací, s nimiž by se při výkonu této funkce seznámil a které nejsou známy či přístupny třetím osobám (viz i bod 45 rozsudku). Soud má za to, že oba správní orgány se pečlivě zabývaly a zkoumaly, do jaké míry mohou zjištěné negativní okolnosti ovlivnit výkon citlivé činnosti žalobce ve funkci zvláštního insolvenčního správce a dospěly k logickému závěru, že výkon citlivé činnosti žalobcem je pro zájmy České republiky příliš velkým rizikem (viz č. l. 12 prvostupňového správního rozhodnutí). Soud nesdílí žalobcovo přesvědčení, že první dvě negativní okolnosti nemají žádnou vypovídací hodnotu, neboť všechny negativní okolnosti jasně vypovídají o tom, jakým způsobem žalobce přistupuje a nakládá s majetkem třetích osob, a to nezodpovědně, značně účelově až spekulativně ve svůj prospěch. Přičemž právě způsob, jakým žalobce nakládal s majetkem třetích osob, je pro rozhodnutí ve věci klíčovým.
47. Další žalobní námitkou byl nesouhlas žalobce se závěrem správních orgánů o existenci negativní okolnosti, jež měla spočívat v podnikatelské činnosti žalobce ve společnosti Rxxx xxx xxxn s.r.o., kde působil jako (jediný) společník i jednatel. Konkrétně správním orgánům žalobce vytkl, že nevzaly v potaz, že podíl podnikatelské činnosti dané společnosti týkající se poskytování půjček třetím osobám za rozhodné období, tj. od roku 2002 až do roku 2011, činil jen cca 10 %. Soud dává za pravdu žalovanému, který v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí na straně 8, tuto námitku odmítl s poukazem na výslovné tvrzení žalobce během pohovoru ze dne 22. 8. 2017. Z protokolu o pohovoru ze dne 22. 8. 2017 soud zjistil, že žalobce na straně 13 výslovně uvedl, že převažující obchodní činnost společnosti žalobce spočívala v poskytování peněz se zajištěním a výkupem a zároveň potvrdil, že se klasickou realitní činností „*moc nezabývala*“. Nad to žalovaný zcela správně ve svých úvahách pokračoval a dospěl k závěru, že pro rozhodnutí ve věci není podstatné, v jakém měřítku se společnost Rxxx xxx xxxn s.r.o. zabývala poskytováním půjček se zajištěním a následným výkupem, nýbrž že se tak vůbec stalo v době rozhodné dle § 84 zákona o ochraně utajovaných informací a za současného zneužití finanční tísně dlužníků, z čehož se žalobce snažil vytěžít co nejvyšší majetkový prospěch (zisk). Správní orgány tedy neměly žádný důvod zabývat se podrobně předmětem činnosti společnosti Rxxx xxx xxxn s.r.o., aby jak žalobce ryze obecně namítal, hodnotily potřebný „*kontext*“ chování žalobce. Žalobce ani sám v žalobě určitým způsobem neuvedl, jaké jeho konkrétní chování mělo být správními orgány zařazeno do zjištěného „*kontextu*“ jednání a následně správními orgány zhodnoceno. Taktéž výtka žalobce, že správní

orgány řádně nevysvětlily okolnosti poskytování jednotlivých půjček či úvěrů zůstává jen v obecné rovině, proto k ní soud rovněž jen v obecné rovině podotýká, že správní orgány jasným a určitým způsobem popsaly poskytování půjček žalobcem vůči těm osobám, které považovaly v dané věci za nejvíce alarmující. Konkrétně soud upozorňuje na podrobný popis sjednávání půjčky společností žalobce s paní I. Ř. na stranách 4 až 6 odůvodnění prvostupňového správního orgánu, a to včetně zajištění pohledávky žalobce blanko směnkou a navazujících exekučních řízení. Co se týče sjednávání půjčky společnosti Rxxx xxx xxxn s.r.o. s paní L., tak o této transakci, která skončila prodejem domu paní L. (dokonce i s její matkou, která o prodeji nevěděla) prvostupňový správní orgán referoval na straně 6 a žalovaný na straně 9 svého rozhodnutí. Soud konstatuje, že i k ostatním žalobcem označeným půjčkám sjednaným jeho společností s paní C., B., a pány M. a K. se stručně, ale zcela dostatečně správní orgány vyjádřily (viz zejména strana 6 prvostupňového správního rozhodnutí a strany 5, 6, 9 rozhodnutí žalovaného). Pokud žalobce v žalobě argumentoval tím, že se správní orgány měly zabývat kvalitou právních vztahů, které žalobce s výše uvedenými osobami navázal, tak soud i tuto námitku vyhodnotil jako ryze obecně uplatněnou a není mu ani z podstaty věci zřejmé, jaká kvalita vztahu měla být správními orgány posuzována. Soud se neztotožnil ani s výtkou žalobce, že správní orgány ve svých rozhodnutích nepřezkoumatelně a bez opory v provedeném dokazování dospěly k závěru o dlouhodobém a účelovém jednání žalobce, jímž zneužíval finanční tíseň dotčených osob. Předně správní orgány přehledně v úvodu svých rozhodnutí popsaly podstatné v řízení zjištěné skutečnosti, které následně již jen posuzovaly. Skutečnost, že si byl žalobce dobře vědom finanční tísně dotčených osob a jejich neschopnosti odpovědně řešit svou již tak dosti svízelnou životní situaci, správní orgány měly za jednoznačně prokázanu zejména z protokolu o pohovoru žalobce ze dne 22. 8. 2017, kde sám žalobce výslovně potvrdil, že 90 % až 100 % jeho klientů (žadatelů o půjčku) mu peníze nevrátí, jelikož se jedná o lidi, kteří tzv. vytloukají klín klínem a nedokáží si spočítat, na co mají a na co ne (viz strana 6 protokolu o pohovoru ze dne 22. 8. 2017). Pokud dle přímého sdělení žalobce téměř veškerou jeho klientelu tvořily osoby, které nebyly schopny odpovídajícím způsobem reagovat na vzniklou situaci dluhové pasti, do níž spadly, a zásluhou žalobce jim kromě již existujících dluhů, které měly zájem vyřešit (novou) půjčkou se společností žalobce, vznikly mnohem vyšší dluhy (nové úroky z prodloužení, smluvní pokuty jak jednorázové, tak paušální, což vše vyplývá z textu smluv o půjčkách založených ve správním spise, např. smlouva o půjčce s I. Ř. ze dne 9. 9. 2011), a navíc se dostaly jednáním žalobce do patové životní situace, kdy přicházely i o nemovitosti, kde zajišťovaly své bytové potřeby, pak nelze než potvrdit závěr správních orgánů jako zcela správný, logický, přezkoumatelný a vycházející z podkladů založených ve správním spise. S ohledem na uvedené soud shledává jako ryze účelové a pro rozhodnutí ve věci zcela irelevantní poukazy žalobce na nezáměr správních orgánů hodnotit, proč jej dotčené osoby kontaktovaly, a že na ně z jeho strany nebyl vyvíjen žádný nátlak, aby s jeho společností uzavíraly smlouvy o půjčce. Na pravdě se nezakládá ani tvrzení žalobce, že správní orgány se nezabývaly výší ceny, za jakou byly nemovitosti dotčených osob prodávány, jelikož odpovídala znaleckým posudkům. Soud odkazuje na stranu 9 žalobou napadeného rozhodnutí, kde se žalovaný vyjádřil k žalobcem v rozkladu uplatněné námitce rozdílu ceny nemovitosti dle znaleckých posudků. Jinak správními orgánům nesvědčila zákonem stanovená povinnost se ze své vlastní vůle vypořádávat s výší cen stanovených znaleckými posudky na nemovitosti, jejich případnou rekonstrukcí, poskytnutým právním servisem atp. Pokud žalobce měl za to, že mu bylo správními orgány nesmyslně vytýkáno, že se jako podnikatel snažil ze svého podnikání získat nejvyšší možný zisk, pak soud shodně se správními orgány konstatuje, že generování zisku podnikatelem správní orgány v souladu s právními předpisy rozhodně neodsuzovaly, nýbrž zdůraznily nepřipustnost výkonu práva způsobem, jenž se pohybuje na samé hraně jednání *contra bonos mores*. Takovéto jednání bylo právě na straně žalobce v bezpečnostním řízení zjištěno a správními orgány ve vztahu k nezbytnosti řádného nakládání s citlivými údaji v rámci výkonu funkce zvláštního insolvenčního správce správně vyhodnoceno i s ohledem na absenci sebereflexe žalobce jako s vysokou mírou pravděpodobnosti zjištěná pochybnost o

zajištění potřebné ochrany utajovaných informací a jejich nezneužití ve vlastní prospěch žalobcem (viz strany 11 až 12 rozhodnutí žalovaného i prvostupňového správního orgánu)

48. Rovněž tak žalobce nesouhlasil se závěrem správních orgánů o existenci negativní okolnosti, jež měla spočívat v zakoupení nemovitosti v Xxx. Namítal nepřekoumatelnost závěru správních orgánů o účelovosti jeho jednání v konkurzním řízení, když ani neuvedl, jak by tedy měl správně ve věci postupovat. Soud však nesdílí ani tuto žalobcovu výtku, jelikož správní orgány posuzovaly koupi předmětné nemovitosti mimo jiné s odkazem na jeho výslovná tvrzení v protokolu o pohovoru ze dne 22. 8. 2017 (viz strana 12), kde se žalobce stručně vyjádřil k jejímu zakoupení z konkurzního řízení. Žalobce předně uvedl, že byt' se jedná o nemovitost, jejíž výlučné vlastnictví náleží jeho družce, na její koupi se spolu s družkou domluvili, jelikož žalobce měl zájem svou družku materiálně zajistit. Avšak současně žalobce připustil, že nemovitost byla do předmětného konkurzního řízení přihlášena jeho společností Rxxx xxx xxxn s.r.o., což byl důvod, proč ji nechtěl koupit přímo on (na své jméno). Soud již uvedená tvrzení považuje za vnitřně rozporná a *de facto* za žalobcovo přiznání účelového jednání při koupi předmětné nemovitosti, když připustil, že neměl zájem zveřejňovat své jméno jakožto nabyvatele nemovitosti, neboť si byl vědom ožehavé situace, kdy na jedné straně nemovitost byla jeho společností přihlášena do konkurzu, a na straně druhé by pak měla být žalobcem zakoupena. Ve světle uvedeného se soudu jeví nabytí vlastnického práva k nemovitosti pouze družkou žalobce jako jednání, jímž měla být zřejmě zakryta pozornost od jednání žalobce a jeho společnosti v souvislosti s konkurzním řízením. Na uvedeném nemůže ničeho změnit ani žalobcem akcentovaná nemožnost ovlivnit průběh konkurzního řízení. Přičemž nesouhlas žalobce, že správní orgány měly v odůvodnění rozhodnutí napsat, jakým správním postupem měl žalobce zakoupit danou nemovitost, soud hodnotí opět jako ryze účelový. Správním orgánům nesvědčí právními předpisy stanovená povinnost vysvětlovat žalobci, jakým způsobem má řádně vykonávat své podnikání; naopak by se dle názoru soudu jednalo o zavádějící a nepřipustný postup ze strany správních orgánů. Pokud žalobce v žalobě argumentoval předchozí neúspěšnou snahou vymoci svou pohledávku vážnoucí na dané nemovitosti, jež měla předcházet vypsání konkurzního řízení, soud zdůrazňuje, že si i tímto žalobce sám sobě protirečí. Jak totiž vyplývá z protokolu o pohovoru ze dne 22. 8. 2017, žalobce měl *a priori* v úmyslu nemovitost zakoupit a užívat k bydlení rodiny. V tomto případě soud odkazuje i na detailnější informace obsažené v utajované části bezpečnostního svazku.
49. Žalobce v žalobě nesouhlasil ani se závěrem správních orgánů o existenci negativní okolnosti, jež měla spočívat ve vyloučení žalobce z funkce insolvenčního správce pro pochybnosti o jeho podjatosti ve věci Rxxx xxx xxxá s.r.o., usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 9. 2016, č. j. KSOS xxx. Obranu žalobce, že si sám posoudil své jednání jako právník a měl je za souladné s právními předpisy a příslušnou judikaturou, soud v dané věci posoudil jako zcela irelevantní. Soud na tomto místě znovu opakuje, že úkolem správních orgánů v bezpečnostním řízení není zjistit, zdali žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu určitého trestného činu či správního deliktu atp. Jediným klíčovým cílem správních orgánů v nyní přezkoumávaném bezpečnostním řízení bylo toliko zjistit, zdali lze na straně žalobce na základě jeho chování po dobu rozhodnou, nalézt objektivní okolnosti, z nichž lze se zvýšenou mírou pravděpodobnosti usuzovat na zneužití citlivé činnosti. Jinými slovy subjektivní přesvědčení žalobce, že je jeho chování bezvadné, neboť se snažil o to, aby jeho nezávislost ve funkci insolvenčního správce nemohla být zpochybněna, a proto jednak přistoupil k ukončení pracovního poměru u právního zástupce jednoho z věřitelů, a taktéž projednával možnost rozdělení si odměny s předchozí insolvenční správkyní JUDr. V., soud hodnotí jako zcela liché. Naopak soud zdůrazňuje, že správní orgány si samy předmětné jednání žalobce, které vedlo k vydání usnesení o jeho vyloučení z funkce insolvenčního správce nehodnotily, toliko vycházely z textu obsahu daného usnesení. Dále soud připomíná, že i v případě rozhodování příslušných orgánů o tom, zdali je určitá osoba podjata či nikoli, záleží na zjištění určité kvalifikované míry pravděpodobnosti, kdy lze mít pochybnosti o její nepodjatosti. Tudíž byt' subjektivní přesvědčení posuzované osoby o tom, že na její straně není dán důvod pochybnosti

o její podjatosti, může být jakkoli vnitřně pevné, podstatným je opět objektivní názor příslušné instituce, jež o podjatosti rozhoduje. Soud pro stručnost odkazuje na strany 7 až 8 prvostupňového správního rozhodnutí, kde se prvostupňový správní orgán podrobně touto zjištěnou negativní okolností zabýval; taktéž na stranu 10 žalobou napadeného rozhodnutí. A pouze dodává, že považuje za správné a logické, když prvostupňový správní orgán ve věci přihlédl rovněž k tomu, že se žalobce nechal ustanovit do funkce insolvenčního správce dlužníka Rxxx xxx xxxá s.r.o., aniž o skutečnostech, jež jsou (i případně) způsobily vzbudit pochybnosti o jeho nepodjatosti, v dotčeném konkurzním řízení v souladu se zákonem mu stanovenou povinností neinformoval příslušný soud. Soud shrnuje, že prvotní zákonem stanovená povinnost žalobce byla řádně a včas uvědomit příslušný soud o všech případných okolnostech, které by mohly být způsobily vzbudit na jeho straně podezření na podjatost ve věci a nikoli si sám provést právní analýzu problematiky podjatosti. Tudíž následně v usnesení krajského soudu popsané jednání žalobce jako ukončení pracovního poměru s advokátní kanceláří Exxx xxx xxxý s. r.o., když M. B. byl právním zástupcem dominantního věřitele insolvenčního dlužníka, bylo sice zajisté správné, ale pro posouzení podjatosti žalobce již nepodstatné. Rovněž tak upozornění správních orgánů na nestandardní jednání žalobce, který kontaktoval předchozí insolvenční správkyni JUDr. V. s nabídkou, že s ní bude v řízení spolupracovat a z konečné odměny jí přenechá polovinu, bylo zcela na místě, neboť jen dokreslovalo ne zcela běžnou praxi postupu žalobce ve funkci. Soud dodává, že pro posouzení této negativní okolnosti je bez vlivu, zda žalobce vykonával funkci insolvenčního správce po dlouhou či krátkou dobu, podstatným je toliko fakt, že žalobce tuto funkci za dané situace vykonával.

50. Soud k námitkám žalobce uplatněným v žalobě způsobem pouhého použití odkazu na v rozkladu a jeho doplnění obsažené námitky jakožto tvrzenou součást žaloby, poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2006, č. j. 2 Afs 26/2005 – 114, v němž bylo k této problematice řečeno následující: „Ize odkázat i na ustálenou judikaturu k § 249 odst. 2 občanského soudního řádu ve znění účinném do 31. 12. 2002. Např. v rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 8. 1997, sp. zn. 6 A 40/96 stojí, že požadavek rozsahu napadení rozhodnutí správního orgánu ve správní žalobě není splněn pouhým odkazem na námitky uplatňované ve správním řízení odvolacím, již proto, že tyto námitky směřovaly proti jinému rozhodnutí (I. stupně), než které je předmětem přezkoumání soudem; v rozsudku téhož soudu ze dne 17. 2. 1995, č. j. 6 A 15/94 – 39, pak stojí, že žaloba, která odkazuje na důvody opravného prostředku, který žalobce podal v řízení před správním orgánem, nevyhovuje požadavkům ust. § 49 odst. 2 o. s. ř.; žalobce je povinen jím spatřované důvody nezákonnosti naříkaného rozhodnutí explicitně v žalobě uvést a vymezit tak rozsah soudní kontroly rozhodnutí správního orgánu.“ Dále pak Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 4. 2012, č. j. 4 As 5/2012 – 22, dospěl k závěru, že: „žalobní body byl přitom žalobce povinen vymezit přímo v žalobě, povinnost tvrdit rozhodné skutečnosti nelze nahradit obecným odkazem na argumenty uplatněné v podáních činěných v předcházejícím řízení před správními orgány.“ Stejně tak v rozsudku ze dne 29. 11. 2012, č. j. 5 As 117/2011 – 223, Nejvyšší správní soud aproboval jako správný názor městského soudu, „proč se zabýval toliko námitkami uvedenými v žalobě a proč nemohl přiblížit k tomu, že stěžovatel učinil součástí předmětného žalobního návrhu též odvolání a další podání z předchozího správního a soudního řízení. Městský soud konstatoval, že žalobce nemůže v žalobě jen odkázat např. na podané odvolání, ale musí uvést, proč považuje způsob, jakým se odvolací orgán s odvolacími námitkami vyrovnal, za nedostatečný.“ V rozsudku ze dne 18. 7. 2013, č. j. 1 Afs 54/2013 – 36, pak Nejvyšší správní soud konstatoval, že „dle ustálené judikatury je třeba žalobní body výslovně formulovat v žalobě. Vychází se z toho, že soudní řízení není pokračováním správního řízení, nýbrž zcela samostatným typem přezkumného řízení.“ (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2019, č. j. 2 As 284/2018 – 38). Soud se tak s ohledem na shora citovanou ustálenou judikaturu správních soudů nebude zabývat těmi námitkami žalobce, jimiž se bez jakékoliv bližší specifikace domáhal soudního přezkumu v rozkladu (zejména v doplnění k rozkladu) jím vepsaných námitek, jež nebyly v žalobě řádně a přezkoumatelným způsobem formulovány.
51. Soud nepřisvědčuje ani výtce žalobce, že by se správní orgány nedostatečně zabývaly jeho námitkou týkající se odpovědného a bezesporu i odborně a eticky náročného povolání advokáta. Soud naopak

shledal posouzení této podpůrné námitky žalobce jako zcela postačující, když žalovaný vysvětlil, že nikterak nepochybně kvalitu žalobce při výkonu advokátní praxe; nicméně správními orgány nebyl v dané věci přezkoumáván výkon advokacie žalobce, nýbrž podstatným bylo v dané věci toliko zjištění tzv. negativních okolností na straně žalobce (viz strana 11 žalobou napadeného rozhodnutí).

52. K námitce nepřezkoumatelnosti odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí soud konstatuje, že ani ji neshledal důvodnou. Soud má odůvodnění správních rozhodnutí za zcela souladná s konstantní judikaturou, podle které musí být z odůvodnění seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, či ze dne 31. 3. 2004, č. j. 4 As 19/2014-35, a v neposlední řadě na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/92-23). Soud má tedy za to, že správní orgány těmto povinnostem dostály. Soud dodává, že správní orgány nemají povinnost detailně vypořádávat každou dílčí námitku či tvrzení, resp. jak je uvedeno v bodě [9] odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2018, č. j. 7 As 150/2018-36, správní orgány „[n]emají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43).“ Pro úplnost soud uvádí, že odlišný náhled žalobce na vypořádání rozkladové námitky či jiného návrhu ještě neznamená, že se takovou námitkou správní orgán dostatečně nezabýval a nevypořádal se s argumenty žalobce. Taktéž soud zdůrazňuje, že nebylo povinností správních orgánů vymýšlet si případné možné scénáře budoucích dějů a spekulovat o tom, k jakým konkrétním účelům by žalobci mohly případné utajované informace sloužit.
53. Soud podotýká, že žalobce v úvodu žaloby uplatnil řadu námitek v tak obecné rovině, že jsou na samé hranici přezkoumatelnosti, proto k nim soud uvede jen následující. Co se týče výtky nedostatečných skutkových zjištění v dané věci, jež byla žalobcem vystavěna na opominutí či bagatelizaci řady skutečností, hodnocení, nepřesného popisu, a to vše k újmě žalobce, soud konstatuje, že žalobce konkrétně nespecifikoval, jaké skutkové závěry byly správními orgány pominuty, bagatelizovány či překrouceny k tíži žalobce, soud se proto nemůže s takto formulovanou námitkou řádně vypořádat. Jen dodává, že žádné takovéto skutečnosti z obsahu správního spisu nevyplynuly; soud neshledal ani v hodnocení správních orgánů volné úvahy, jež by vyznívaly jako rozhodování „podle sympatií“. I žalobcovo tvrzení o tom, že určité vzorce chování mohou mít v různých případech odlišné důsledky a nelze je aplikovat jako přednastavený automatismus, soud posoudil za tak obecnou argumentaci, že ni nelze ze strany soudu reagovat, když žalobce opět nespecifikoval, jaký konkrétní vzorec chování měl být správními orgány nesprávně hodnocen. Soud nesouhlasí ani s obecnou námitkou nesprávného právního posouzení skutkových zjištění správními orgány, jelikož dle názoru žalobce správní orgány nevzaly výrazněji v potaz zákonnou úpravu, ale věc posoudily vlastní optikou představ o správném postupu. Soud opět bude jen stručně konstatovat, že správní orgány věc posoudily správně i po právní stránce, když při rozhodování vyšly z relevantní právní úpravy, náležitě aplikovaly ustálenou judikaturu a soud v jejich posouzení neshledal ani žádné prvky libovůle.
54. Soud závěrem shrnuje, že dospěl ke stejnému závěru jako správní orgány, že ve shora popsáných třech vytýkaných jednání, v nichž byly shledány negativní okolnosti, jsou obsaženy skutečnosti, jež mají zásadní potenciál ovlivnit výkon citlivé činnosti žalobcem. Je sice pravdou, že zákon nepodává

definici pojmu negativní okolnost, nicméně jednoznačně stanoví, k čemu je nutno při posuzování, zdali daná skutečnost je či není negativní okolností, přihlížet. Jak již shora uvedeno správní orgány správně hodnotily a zkonstatovaly ve vztahu ke zjištěnému chování žalobce za dobu rozhodnou dle § 84 odst. 4 zákona o ochraně utajovaných skutečností, že tímto může být v přímém důsledku ovlivněn výkon citlivé činnosti žalobcem negativně, neboť shledaly velké riziko svědčící o pravděpodobnosti zneužití citlivé činnosti ze strany žalobce. Předmětná jednání žalobce tak správně klasifikovaly jako tzv. negativní okolnosti. Správní orgány akcentovaly jako alarmující faktor obsažený v jednání žalobce jeho účelový a jednostranně zaměřený přístup k plnění zákonem stanovených povinností, neboť našly zřetelnou snahu žalobce využít vnější skutečnosti ve svůj prospěch. Soud tak má závěr správních orgánů, že nelze mít jistotu, že by žalobce vždy přistupoval k plnění svých povinností (i co se týče nakládání s nově získanými informacemi při výkonu funkce zvláštního insolvenčního správce) natolik odpovědně, aby zamezil jejich případnému zneužití, za správný; v případě žalobce totiž nelze v potřebné míře pravděpodobnosti zaručit, že nebude svůj vlastní zájem (majetkový prospěch) nadřazovat nad řádné plnění povinností souvisejících s nakládáním s majetkem, což by bylo i v rozporu s veřejným zájem České republiky na řádném výkonu činnosti insolvenčních správců se zvláštním povolením.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

55. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
56. Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly, proto mu je soud nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 24. ledna 2024

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu